

Сатира (отъ Σάτιρος, сάτιρα) (*) е такъвъ стихотвореніе, въ което се изразява едно негодование на поета, и туй негодование се открыва или съ присмѣхъ надъ слабоститѣ и предразсѣдкитѣ хорскы, или съ укоры въ господствующитѣ пороцы. Тѣй сатирата бива смѣшна и остра или ядна. Въ *смѣшната* сатира поетътъ се смѣе надъ забѣлѣжени нѣкои несъобразности на понятія и на постѣпки-тѣ хорскы съ туй, което трѣба да бѣде противъ което не трѣба, като сѣди по високото назначеніе на челоуѣка. Въ *острата* или *ядна* сатира поетътъ, като забѣлѣзва нравственната развала на обществото, укорява го въ пороцитѣ и престѣпленіята му. Но както смѣшната, тѣй и острата сатира, трѣба да изобразяватъ недостаткитѣ и пороцитѣ на цѣло общество, а не на едно кое-да-е лице. Въ противенъ случай, сатирата се нарича *пасквиль*, и, като оскѣрбяване на личность, тя не е достойна за литературата. Най извѣстенъ отъ сатирицитѣ на древността е Римскій поетъ *Юваналъ*. Въ новитѣ времена у френцитѣ първый сатирическій поетъ съ гений и талантъ былъ *Буало*; (**) у Русытѣ сѣ са отличили като сатиристы: Дмитріевъ, кн. Вяземскій, Баратынскій и п. др. — Малка една смѣшна сатира която се отличава съ остроуміе и кратко по силно изразеніе, нарича се *эпиграмма* (отъ ἐπίγραμμα — надписи.) Такъзи сѣ напр. двѣтъ горѣприведены четиристишія (гл. *Стилистика*, 68 стр.)

(*) Или отъ старо-римското *Satura*, което значи кошничка съ плодове; но по-вѣроятно е производството отъ баснословитѣ *Сатиры*.

(**) Voileau, членъ отъ френската Академія, живѣлъ въ 17-й вѣкъ.